

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 345/2012-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 1. augusta 2012 predbežne prerokoval sťažnosť Mgr. J. S., CSc., B., zastúpeného advokátom JUDr. P. Č., B., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a rozsudkom Okresného súdu Trenčín č. k. 14 C 283/2008-241 z 22. decembra 2010 a postupom a rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č. k. 4 Co/141/2011-340 z 3. mája 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Mgr. J. S., CSc., o d m i e t a .

Odôvodnenie:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 5. júna 2012 doručená sťažnosť Mgr. J. S., CSc., B. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) postupom a rozsudkom Okresného súdu Trenčín (ďalej len „okresný súd“) č. k. 14 C 283/2008-241 z 22. decembra 2010 a postupom a rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) č. k. 4 Co/141/2011-340 z 3. mája 2012.

Z podania a jeho príloh vyplynulo, že sťažovateľ bol žalobcom v prvom rade v konaní o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, ktoré prebiehalo na okresnom súde pod sp. zn. 14 C 283/2008. Okresný súd žalobu zamietol s odôvodnením, že právny predchodcovia žalobcov – podielových spoluvlastníkov, nadobudli vlastnícke práva mimo zápisu do pozemkových kníh v 20-tych rokoch minulého storočia formou vyporiadania podielového spoluvlastníctva reálnou deľbou a vzájomnou zámenou pozemkov. Žalobcovia napadli tento rozsudok včas podaným opravným prostriedkom. Krajský súd v odvolacom konaní rozsudkom sp. zn. 4 Co/141/2011 potvrdil rozhodnutie súdu prvého stupňa.

Sťažovateľ rozhodnutie súdu prvého stupňa namieta z týchto dôvodov:

„Takýto právny názor súdu prvého stupňa je nesprávny, nemá oporu v žiadnom zákone, pričom reálna deľba a akási neidentifikovaná zámena pozemkov je len jednostranná konštrukcia súdu, bez patričných listinných dôkazov. Zrejme ide zo strany žalovaných o klamlivé tvrdenia, bez vypočutia si sťažovateľa k týmto fiktívnym názorom. Je

všeobecne známe, že v 20-tych rokoch minulého storočia bola evidencia pozemkov na požadovanej úrovni, vrátane príslušných listinných dôkazov – výpisov. Preto sťažovateľ prikladá v prílohe príslušné listinné dôkazy (príloha č. 3, 4, 5, 6 a č.7) ktoré jednoznačne dokazujú, že žalovaná strana zavádza, spolu so súdom prvého stupňa, ale aj s odvolacím súdom, nakoľko tento si bez vykonania vlastného dokazovania osvojil nesprávne zistený skutkový stav veci. Tieto nesprávne postupy a konanie súdov mali za účinok nesprávne rozhodnutie vo veci samej. Žalobcovia sa proti tomuto rozsudku odvolali v zákonnej lehote dňa 31. 01. 2011 (príloha č. 8) a napadli rozsudok v celom rozsahu s konkrétnym uvedením skutočností a tak súd prvého stupňa sa dopustil v konaní väd podľa § 221 ods. 1 písm. f), h) OSP, ale aj podľa § 205 ods. 2 písm. b), c), d), e) OSP.“

Porušenie svojich ústavných práv rozhodnutím odvolacieho súdu zdôvodňuje sťažovateľ takto:

„Z odôvodnenia tohto rozsudku jednoznačne vyplýva, že odvolací súd porušil ustanovenie § 212 ods. 1 OSP, keďže sa neviazal celým rozsahom a dôvodmi odvolania proti rozsudku súdu prvého stupňa. Na dôkaz tohto tvrdenia poukazujem na obsah zápisnice o pojednávaní pred odvolacím súdom (príloha č. 10). Strana žalobcu jednoznačne žiadala odvolací súd, aby bolo dodržané citované ustanovenie OSP, ale i napriek tomu odvolací súd sa bezdôvodne nezaoberal, nepreskúmal a nevyhodnotil všetky nami vznesené námietky odvolania. Tento postup odvolacieho súdu mal za negatívny následok: nezistenie skutočného stavu žalovanej veci a závislé, jednostranné rozhodovanie vo veci. Nezaoberal sa ani otázkou (retroaktívneho) použitia zák. č. 293/92 Zb. na presne evidované vlastnícke vzťahy ako v danom prípade. Ale aj keby sa cit. zákon na daný prípad vzťahoval a ak by platila 10-ročná premlčacia lehota, tak táto bola zo strany sťažovateľa viacnásobne prerušená upozorneniami, korešpondenciou so susedmi i 2 podaniami na súd tak, ako stanovuje zákon.“

Vo svojej sťažnosti ďalej sťažovateľ uvádza skutkový stav a závažné skutočnosti, ktoré mali všeobecné súdy podľa neho zohľadniť. Tým, že sa uvedenými skutočnosťami bezdôvodne nezaoberali a nevyhodnotili ich vo svojich rozsudkoch a konali v rozpore

s ustanoveniami § 80 písm. b), § 157 ods. 2 a § 159 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“), porušili jeho základné práva garantované ústavou.

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ žiada, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti a vykonaní dôkazov potrebných na zistenie objektívneho stavu veci rozhodol vo veci jeho sťažnosti týmto nálezom:

„1. Základné právo podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, bolo žalobcovi: 1/-4/ Mgr. J. S., CSc. a spol., porušené vydaným rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne, č. k. 4 Co/141/2011-340,3108229339 zo dňa 03. 05. 2012, a rozsudkom Okresného súdu v Trenčíne č. k. 14 C 283/2008-241 zo dňa 22. 12. 2010.

2. Krajský súd v Trenčíne postupom a vydaním rozsudku č. k. 4 Co/141/2011-340,3108229339 zo dňa 03. 05. 2012 porušil právo žalobcu 1/-4/ Mgr. J. S., CSc. a spol. na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a porušil právo, aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonaným dôkazom a aby sa mohol domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde.

3. Rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č. k. 4 Co/141/2011-340,3108229339 zo dňa 03. 05. 2012 vo výroku o potvrdení rozsudku Okresného súdu v Trenčíne č. k. 14 C 283/2008-241 zo dňa 22. 12. 2010 zrušuje v celom rozsahu a vec vracia na ďalšie konanie.

4. Okresný súd v Trenčíne postupom a rozsudkom č. k. 14 C 283/2008-241 zo dňa 22. 12. 2010 porušil právo 1/-4/ Mgr. J. S., CSc. na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a porušil právo, aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonaným dôkazom a aby sa mohol domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde.

5. Rozsudok Okresného súdu v Trenčíne č. k. 14 C 283/2008-241 zo dňa 22. 12. 2010 zrušuje v celom rozsahu a vec vracia na ďalšie konanie.

6. Okresný súd v Trenčíne je povinný nahradiť JUDr. P. Č., advokátovi, do 15 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia trovy konania vo výške 260,78 .- € (slovom dvesto šesťdesiat eur) na účet advokáta.“

Mimo petitu sťažnosti zdôvodňuje sťažovateľ návrh na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 16 666 eur.

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (sťažnosti) podľa ustanovenia § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím alebo iným označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno preto považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 66/98, III. ÚS 168/05, IV. ÚS 136/05).

Podstatou námietok sťažovateľa boli tvrdenia o porušení jeho základných práv rozsudkom okresného súdu sp. zn. 14 C 283/2008 z 22. decembra 2010 a rozsudkom krajského súdu sp. zn. 4 Co/141/2011, ktorými všeobecné súdy zamietli žalobný návrh na určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Dedenie sa zaručuje.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru má každý právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva. Predchádzajúce ustanovenie nebráni právu štátov prijímať zákony, ktoré považujú za nevyhnutné, aby upravili užívanie majetku v súlade so všeobecným záujmom a zabezpečili platenie daní a iných poplatkov alebo pokút.

1. Podľa názoru ústavného súdu na konanie o sťažnosti v časti, v ktorej sťažovateľ namieta porušenie základných práv postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 283/2008, nie je daná právomoc ústavného súdu.

Ako z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, právomoc ústavného súdu je daná iba vtedy, ak o ochrane základných práv alebo slobôd nerozhoduje iný súd. V danom prípade o rozsudku okresného súdu na základe odvolania sťažovateľa rozhodoval krajský súd ako súd odvolací, t. j. sťažovateľ sa domáhal ochrany svojich práv právnymi prostriedkami v systéme všeobecných súdov. Vychádzajúc z uvedených skutočností ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v časti namietajúcej porušenie označených práv postupom okresného súdu v predmetnom konaní po predbežnom prerokovaní odmietol pre nedostatok svojej právomoci (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

2. Ústavný súd sa preto pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sťažovateľa sústredil na posúdenie otázky, či odvolací súd interpretoval a aplikoval právne normy upravujúce postup v odvolacom konaní sp. zn. 4 Co/141/2011 spôsobom, ktorý je zlučiteľný s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách.

Ústavný súd zistil, že krajský súd preskúmal vec na odvolacom pojednávaní podľa § 212 ods. 1 a § 214 ods. 1 písm. a) OSP a rozhodol o nej rozsudkom č. k. 4 Co/141/2011-340 z 3. mája 2012, v ktorom dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Podľa krajského súdu súd prvého stupňa dostatočne zistil skutkový stav vo veci, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ustanovením § 157 ods. 2 OSP, a preto naň v celom rozsahu poukázal. Odvolacie námietky žalobcov boli podľa posúdenia krajského súdu totožné s námietkami uplatnenými žalobcami pred súdom prvého stupňa, a preto tieto námietky nemohli privodiť zmenu napadnutého rozsudku. Odvolací súd sa preto obmedzil len na konštatovanie správnosti rozhodnutia okresného súdu v zmysle § 219 ods. 2 OSP. Po preskúmaní konania na prvom stupni, odvolacích námietok žalobcov a zhodnotení priebehu odvolacieho pojednávania skonštatoval, že okresný súd „*založil svoje rozhodnutie na tom právnom závere, že medzi právnymi predchodcami pozemkových spoluvlastníkov zapísaných v pozemkovej knihe pre k. ú. T. v zápisnici č. ... parc. č. ... a v zápisnici č. ... parc. č. ... došlo k nadobudnutiu vlastníckeho práva mimo zápis do pozemkovej knihy, niekedy v 20-tych rokoch minulého storočia, formou vyporiadania podielového spoluvlastníctva reálnou del'bou a zámenou pozemkov. Vychádzal zo zistenia, že jednotliví podieloví spoluvlastníci si vtedy reálne rozdelili nehnuteľnosti, zapísané aj v pozemkovej knihe v pkn. vl. č. ..., č. ... v ich podielovom spoluvlastníctve na samostatné časti a tieto v takto rozdelenom stave dlho užívali, o čom svedčí niekoľko identifikácií pozemkov a ich užívateľov týchto nehnuteľností, nachádzajúcich sa v spise a rozsudok tamajšieho súdu sp. zn. 8 C/724/75. Vzhľadom na uvedené dospel k záveru, že žaloba žalobcov neobstojí, nakoľko v dávnej minulosti bolo vyporiadané podielové spoluvlastníctvo k nehnuteľnostiam právnymi predchodcami terajších vlastníkov reálnou del'bou mimo zápis pozemkovej knihy.*“.

Krajský súd zdieľal tento právny záver súdu prvého stupňa a dodal, že „*súdna prax zaujala stanovisko, že ak bola spoločná nehnuteľnosť za platnosti bývalého uhorského práva na Slovensku reálne rozdelená do vlastníctva bývalých spoluvlastníkov mlčky uzavretou dohodou, je potrebné vyvodiť, že medzi účastníkmi došlo k zrušeniu spoluvlastníctva. Podľa rozhodnutia č. 911/1932 uverejneného v Úradnej zbierke rozhodnutí NS ČSR treba v dlhotrvajúcom stave držby a užívania nehnuteľností zapísaných v pozemkovej knihe na mená spoluvlastníkov v ideálnych, podieloch, podľa ktorého určití spoluvlastníci určité časti z týchto nehnuteľností majú vo výlučnej držbe a užívaní, vidieť dohodou strán o delbe, poprípade o zámene týchto nehnuteľností nielen čo do držby, ale aj čo do vlastníckeho práva; na platnosť takejto delby nevplýva ani okolnosť, že niektoré časti z nehnuteľnosti má v spoločnej držbe viac spoluvlastníkov, iné časti zase majú jednotliví spoluvlastníci vo výlučnej držbe. Takáto dohoda mohla byť uzavretá aj mlčky (konkludentným činom).*“.

Krajský súd vo svojom odôvodnení uvádza listinné dôkazy a výsluchy účastníkov konania a svedkov, na základe ktorých posúdil skutkový stav a ktoré ho viedli k tomuto právnomu záveru. Krajský súd rozobral skutkové a právne otázky daného sporu na strane 10 až 12 svojho rozhodnutia a podľa názoru ústavného súdu neponechal nepovšimnutú žiadnu podstatnú argumentáciu sťažovateľa uvedenú v odvolaní.

Podľa §157 ods. 2 OSP v odôvodnení rozsudku uvedie súd podstatný obsah prednesov, stručne, jasne a výstižne vyloží, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal i ďalšie dôkazy a posúdi zistený skutkový stav podľa príslušných ustanovení, ktoré použil.

Toto zákonné ustanovenie je potrebné z hľadiska práva na súdnu a inú právnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru vykladať a uplatňovať s ohľadom na príslušnú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (pozri napr. rozsudok Garcia Ruiz v. Španielsko z 21. januára 1999,

§ 26) tak, že rozhodnutie súdu musí uviesť dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí sa posúdiť v kontexte okolností každej veci. Z citovaných článkov ústavy a dohovoru však nemožno vyvodzovať, že dôvody uvedené súdom sa musia zaoberať zvlášť každým bodom, ktorý niektorý z účastníkov konania môže považovať za zásadný pre svoju argumentáciu (m. m. I. ÚS 56/01).

Ústavný súd po preskúmaní odôvodnenia namietaného rozsudku krajského súdu a odôvodnenia rozsudku okresného súdu dospel k záveru, že krajský súd aplikujúc § 219 ods. 2 OSP odôvodnil svoj rozsudok primeraným spôsobom. Skutkový stav ustálil na základe vykonaných dôkazov a jeho právne hodnotenie a právne závery sú logické, založené na primeranej aplikácii a výklade príslušných ustanovení zákona. V súvislosti s námietkou nedostatočného zistenia skutkového stavu ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru (II. ÚS 21/96, I. ÚS 276/06, II. ÚS 56/07), podľa ktorej nemá zásadne oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležité zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96, I. ÚS 276/06). Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01).

Podľa názoru ústavného súdu rozhodnutie odvolacieho súdu obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené, a nevyplýva z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia.

Ústavný súd v tejto súvislosti ešte pripomína, že nie je a ani nemôže byť ďalšou opravnou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (napr. I. ÚS 346/09) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo

na súdnu ochranu (resp. spravodlivé súdne konanie) stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

Ústavný súd považuje aplikáciu procesnoprávnych ustanovení Občianskeho súdneho poriadku krajským súdom za takú, ktorá je zlučiteľná s čl. 46 až čl. 48 ústavy i čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 20 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu ústavný súd v súlade so svojou stabilizovanou judikatúrou (napr. II. ÚS 78/05, IV. ÚS 326/07) poukazuje na svoj právny názor, podľa ktorého všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ku ktorým patria aj označené práva, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprosesné princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru. O prípadnom porušení základného práva podľa čl. 20 ústavy a práv podľa čl. 1 dodatkového protokolu by bolo možné uvažovať v zásade len vtedy, ak by zo strany všeobecného súdu primárne došlo k porušeniu niektorého zo základných práv, resp. ústavnoprosesných princíпов vyjadrených v čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. v spojení s ich porušením.

Vychádzajúc z uvedeného je ústavný súd toho názoru, že niet žiadnej spojitosti medzi odôvodnením rozhodnutia krajského súdu sp. zn. 4 Co/141/2011 z 3. mája 2012 a namietaným porušením základného práva sťažovateľa podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy, práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu, a preto sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. augusta 2012